

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/64/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717208723
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6717208723.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a členov senátu JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v právnej veci žalobkyne: J. P., rod. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XX, XXX XX T. K., proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o neplatnosť zmlúv, ochranu práv spotrebiteľa, vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/21/2017-180 zo dňa 22. 05. 2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) tak, že žalovanému priznáva voči žalobkyni právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobkyňa žalobou podanou voči žalovanému žiadala, aby súd určil, že úvery, ktoré jej žalovaný poskytol na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XX. zo dňa 09. 09. 2013 a číslo XXX zo dňa 27. 05. 2014 sú bezúročné a bez poplatkov a že žalovaný je povinný vydať jej bezdôvodné obohatenie v celkovej výške 502 €, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. V poradí prvým rozsudkom vydaným v tejto veci č. k. 12C/21/2017-100 zo dňa 13. 02. 2018 Okresný súd Zvolen rozhodol tak, že úvery poskytnuté žalobkyni na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX z 09. 09. 2013 a číslo XXXXXXXXXX z 27. 05. 2014 sú bezúročné a bez poplatkov a že žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v celkovej výške 502 €, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia; o trovách konania rozhodol okresný súd tak, že žalobkyni právo na náhradu trov konania voči žalovanému nepriznáva s odôvodnením, že v konaní úspešnej žalobkyni, oslobodenej od súdnych poplatkov, žiadne trovy konania v konaní nevznikli.

1.2 Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 13Co/237/2018-153 zo dňa 09. 12. 2019, právoplatným dňa 04. 02. 2020 rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/21/2017-100 z 13. 02. 2018 z dôvodu nepreskúmateľnosti a zmätočnosti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že po vrátení veci na ďalšie konanie vykonal opätovne dokazovanie tak, že „oboznánil zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. I. 19, dohody o plnení v splátkach z č. I. 12, dohody o zrážkach zo mzdy z č. I. 13, splátkového kalendára z č. I. 14, oznámenia o splatení úveru č. I. p. v. 14, potvrdenia o zrealizovaní transakcie č. I. 15, p. v. 15, výpisu

vkladového účtu z č. I. p. v. 16, potvrdenia o prevzatí finančných prostriedkov z č. I. 17, druhej zmluvy o spotrebiteľskom úvere z č. I. 18, splátkového kalendára z č. I. 19, PRMN 389,08 % z č. I. 20, dohody o plnení v splátkach z č. I. p. v. 20, rozhodcovskej zmluvy z č. I. 21, dohody o zrážkach zo mzdy z č. I. p. v. 21, transakcie z č. I. 22, oznámenia o splatení úveru z č. I. 22, doplnenie k žalobe zo dňa 19.07.2017 z č. I. 27, pokus o mimosúdnu dohodu zo dňa 05.06.2017 z č. I. 29 - 30, vyjadrenie žalovaného zo dňa 21.06.2017 z č. I. 31, zostatok z nesplatenej istiny platby z č. I. 33 - 34, informácie k úveru z č. I. 35 - 36, odpoveď na žiadosť MS SR z č. I. 37 - 41, doplnenie žaloby z č. I. 42, vyjadrenie žalovaného k žalobe zo dňa 03. 08. 2017 z č. I. 43 - 46, žalobcu zo dňa 28.08.2017 z č. I. 49 - 53, vyjadrenie žalovaného k námietke premlčania z č. I. 55, žalovaného z 18.09.2017 z č. I. 56 - 57, žalobkyne zo dňa 27. 09. 2017 z č. I. 61, vyjadrenie žalobkyne z pojednávania 13.02.2018, vyjadrenie žalobkyne z pojednávania z 22. 05. 2020“.

1.3 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že: „Žalobca so žalovaným uzatvorili dňa 9.9.2013 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorou veriteľ poskytol dlžníkovi sumu vo výške 600 EUR, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť o príslušný poplatok vo výške 396 EUR, teda celkovo vrátiť 996 Eur. Žalobca so žalovaným uzatvorili dňa 27.5.2014 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorou veriteľ poskytol dlžníkovi sumu vo výške 350 EUR, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť o príslušný poplatok vo výške 106 EUR, teda celkovo vrátiť 456 Eur. Pričom žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobca uhradil svoj záväzok dňa v celkovej výške zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX v sume 996 Eur a zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX sumu vo výške 456 Eur a teda v prípade určenia zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov nezakladal by takýto rozsudok, žiadne nové práva alebo povinnosti, nebol by ani vykonateľným ani aplikovateľným. Okrem toho žalobcov nárok je v celom rozsahu premlčaný v 2- ročnej subjektívnej premlčacej lehote. V prípade ak by súd určil zmluvy za bezúročné a bez poplatkov nevyriešilo by to aj tak s konečnou platnosťou stav právnej neistoty medzi sporovými stranami. Pretože definitívne vyriešiť danú otázku, či bolo plnené na existujúci alebo neexistujúci záväzok, možno len v konaní o návrhu na plnenie. Rozhodnutie o určení zmluvy za bezúročné a bez poplatkov v tomto konaní, by nevytvorilo podľa pevný právny základ pre vzťah strán a bolo by iba predpokladom ďalšej žaloby na prípadné vydanie bezdôvodného obohatenia, respektíve v prípade platnosti zmluvy na plnenie zo zmluvy, jednou zo sporových strán. Žalobca podal žalobu na plnenie a nedôvodne podáva zároveň aj určujúcu žalobu, pričom v samotnom odôvodnení súd sa vysporiada s určujúcim nárokom a v konečnom dôsledku až rozsudok na plnenie vyrieši s konečnou platnosťou sporné práva a povinnosti medzi účastníkmi konania, pričom taký rozsudok je aplikovateľný a vykonateľným titulom. Takéto konanie žalobcu sa javí účelové, pričom ak súd žalobcovi priznal nárok samotné rozhodnutie súdu o určení zmluvy za bezúročné a bez poplatkov vzhľadom na tom že zmluva je uhradená a záväzok žalobcu zanikol splnením, nezakladalo by takéto rozhodnutie medzi účastníkmi konania žiadne práva ani povinnosti, resp. žiadny stav by sa nezmenil, nič by takéto rozhodnutie nespôsobil. Obdobne bola posudzovaná otázka bezúročnosti a bezpoplatnosti zmluvy Okresným súdom Bratislava II, ktorý zamietol návrh na začatie konania v konaní vedenom pod sp. zn. 52C/135/2014 rozhodnutím zo dňa 25.05.2016, ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov. Vo svojom odôvodnení uviedol nasledovné „Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej príslušnosti určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porovnaj R 17/1972). Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) i iná žaloba (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v časopise zo súdnej praxe pod č. 40/1996).“ K rovnakému záveru dospel aj Krajský súd v Trenčíne v rozsudku zo dňa 14.06.2017, sp. zn. 17Co/325/2016-75, kde v bode 9. odôvodnenia uviedol nasledovné: „Samotné konštatovanie či je úver poskytnutý žalobcovi bezúročný a bez poplatkov nemá pre žalobcu žiaden praktický význam a preto nebol na požadovanom určení daný naliehavý právny záujem a krajský súd z uvedeného dôvodu napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že návrh zamietol. Práva, ktoré spotrebiteľovi poskytuje právna úprava § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. majú praktické uplatnenie v žalobách o plnenie, ktorými sa môžu spotrebiteľia domáhať vydania plnenia zaplateného nad istinu bezúročného a bezpoplatkového úveru alebo ako obrana v žalobách, ktorými

sa zaplattenia nad istinu bezúročného a bezpoplatkového úveru domáha veriteľ - dodávateľ. Otázka naliehavého právneho záujmu na určení v zmysle § 80 písm. c) O.s.p. bola riešená Najvyšším súdom SR aj pri určení neplatnosti úverovej spotrebiteľskej zmluvy. K tejto otázke Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. Cdo/251/2015 zo dňa 16. marca 2016 uviedol: „Určovacie žaloby majú tak podľa právnej teórie, ako aj záverov rozhodovacej praxe súdov a judikatúry opodstatnenia tam, kde je ešte len stav ohrozenia práva a nie už jeho porušenia. Určovací návrh podľa § 80 písm. c) O.s.p. má charakter preventívnej ochrany práv (nápravy stavu vzniknutého porušením práva sa možno domáhať už pomocou žaloby na plnenie podľa § 80 písm. b) O.s.p.), keď musí existovať stav právnej neistoty navrhovateľa (žalobcu), ktorý má práve určovací návrh (žaloba) odstrániť. Teda naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení, v danom prípade určení neplatnosti predmetných zmlúv, musí spočívať v tom, že by sa ním vyriešili všetky sporné právne otázky medzi účastníkmi konania a vytvorilo by pevný právny základ pre budúce právne vzťahy. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd sa stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že určenie (vyslovenie) neplatnosti úverovej zmluvy (či už celkom alebo čiastočne) by neodstránilo stav právnej neistoty, t. j. nemohlo by zabrániť veriteľovi z tejto zmluvy domáhať sa vrátenia poskytnutého plnenia titulom bezdôvodného obohatenia, t. j. vrátenia toho, čo navrhovateľ podľa zmluvy dostal, resp. čo zaňho plnil niekomu inému (druhej veriteľke). Vyriešiť otázku, t. j. spor, či bolo plnené na existujúci alebo neexistujúci záväzok, možno len v (už prebiehajúcim) konaní o návrhu na plnenie. Takýto záver je namieste bez ohľadu na tvrdenia navrhovateľa o jeho neistote vo vzťahu k otázke či a komu dlhuje, ktorú možno riešiť práve v konaní o plnenie. V danom prípade neistota navrhovateľa nemohla plynúť ani z jeho obavy o strechu nad hlavou tak, ako uzavrel prvostupňový súd, lebo túto mohlo vyvolať len zriadenie záložného práva k predmetnej nehnuteľnosti a jeho výkon“. Rovnaká otázka bola posudzovaná aj Najvyšším súdom SR, sp. zn. Cdo/251/2015 zo 16.3.2016, ktorý konštatoval, že „... Teda naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení, v danom prípade určení neplatnosti predmetných zmlúv, musí spočívať v tom, že by sa ním vyriešili všetky sporné právne otázky medzi účastníkmi konania a vytvorilo by pevný právny základ pre budúce právne vzťahy. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd sa stotožňuje so záverom odvolacieho súdu, že určenie neplatnosti úverovej zmluvy by neodstránilo stav právnej neistoty, t. j. nemohlo by zabrániť veriteľovi z tejto zmluvy domáhať sa vrátenia poskytnutého plnenia titulom bezdôvodného obohatenia, t. j. vrátenia toho, čo navrhovateľ podľa zmluvy dostal.“ Okresný súd Levice rozsudkom, sp. zn. 7C/681/2015 zo dňa 24.11.2017 zastáva rovnaký názor, nakoľko podľa jeho názoru „Určovacia žaloba nie je spravidla opodstatnená najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamena úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo. V prípade možnosti žalovať priamo splnenie povinnosti treba preto vždy považovať za neprípustnú určovaciu žalobu, ktorá neslúži potrebám praktického života, spornosť nerieši (neodstraňuje) a vedie k nárastu počtu súdnych sporov. Určovacia žaloba má tak podľa právnej teórie, ako aj záverov rozhodovacej praxe súdov a judikatúry opodstatnenie tam, kde je ešte len stav ohrozenia práva a nie už jeho porušenie“.

1.4 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na ust. § 451 ods. 1 a 2, na ust. § 100 ods. 1 a na ust. § 107 zákona č. 40/1964, Občianskeho zákonníka a uviedol, že: „Skutočná vedomosť žalobcu o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech a v akej výške predstavuje vedomosť o rozhodujúcich skutkových okolnostiach. Podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. Zbierke zákonov SR, o všetkom čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka, domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná. Vedomosť o obsahu práva je ovládaná zásadou neznalosť práva neospravedlňuje. Znalosť práva sa u jeho adresátov nevyvrátiteľne predpokladá a inak tomu ani nemôže byť ani v prípade posudzovania jeho znalostí ako východiska pre vedomosť o bezdôvodnom obohatení. Za okamih vzniku skutočnej o obsahu práva je potrebné považovať deň účinnosti právneho predpisu. Vedomosť o tom že zmluva neobsahuje požadované údaje je potrebné na strane žalobcu viazať k okamihu podpisu zmluvy. Podpis predstavuje prejav súhlasu s písomným právnym úkonom. Ako prejav súhlasu logicky zahŕňa aj prejav znalostí obsahu. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bol vyhlásený v Zbierke zákonov a dňom jeho uverejnenia platí domnienka, že sa stal známym pre každého, koho sa týka. Treba preto vychádzať z toho, že žalobca v čase uzatvorenia zmluvy sa dozvedel, že ak v zmluvách chýbajú obligatórne náležitosti požadované zákonom č. 129/2010 Z. z., úver je bezúročný a bez poplatkov. Žalobca sa reálne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu dňom, v ktorom zaplatil sumu nad rámec istiny. Rovnaký názor týkajúci sa vedomosti o bezdôvodnom obohatení spotrebiteľa zastáva aj Najvyšší súd SR rozhodnutím sp. zn. 1 Cdo 67/2011 ako aj 5 Cdo 121/2009. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že

došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To kedy oprávnený, získal informácie o právnej stránke možnosti domáhať sa vydanie bezdôvodného obohatenia (napr. o tom, ako môže právne kvalifikovať jeho nárok), nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (záver z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011). To kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Rozhodujúcim pritom je zákon č. 129/2010 Z. z., priamo ustanovuje kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Bolo by neprimeranou ochranou práva spotrebiteľa a porušenie základnej zásady CSP ktorou je rovnosť strán, pokiaľ by bol začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby posunutý na deň, kedy sa od svojho právneho zástupcu dozvedel, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. K rovnakým názorom dospel aj Najvyšší súd SR, sp. zn. 5 Cdo 121/2009 ktorý v odôvodnení konštatoval, že pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie „skutkového stavu“ (teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie). Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 169/2017. O určení zmluvy za neplatnú resp. o bezúročnej a bez poplatkovej úverovej zmluvy vzhľadom na nevyvrátiteľnú právnu domnienku znalosti právnych predpisov mal žalobca podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. vedomosť už pri podpise zmluvy o úvere, rovnako mal vedomosť už pri podpise úverovej zmluvy o tom, kto je veriteľom zo zmluvy o tom, komu a kedy jednotlivé splátky úveru spláca. Žalobca od svojho právneho zástupcu získal iba vedomosť o právnom posúdení veci, čo však nemožno stotožniť s dozvedením sa o rozhodujúcich skutkových okolnostiach pre účely zistenia vzniku bezdôvodného obohatenia. Na základe tejto skutočnosti začala plynúť subjektívna lehota zaplatením príslušnej splátky úveru nad rámec zákonom ustanovenej povinnosti (Okresný súd Bratislava I, sp. zn. 7C195/2012 zo dňa 30.6.2016) Tým, že splátky úveru uhradza sám dlžník jemu uznannej výške možné úsudok v okamihu platenia sumy zodpovedajúcej istiny urobiť na základe jednoduchého matematického výpočtu. Preto sa musí dlžník dozvedieť o tom, že platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamihom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúce v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny (KS Trenčín, sp. zn. 5Co/351/2016 zo dňa 17.5.2017) V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/67/11 a tiež názor Krajského súdu v Nitre vysloveného v obdobnej právnej veci vedenej pod sp. zn. 6Co/562/2015. Premlčanie subjektívnej lehoty je možné odôvodniť presne tak ako to vo svojom rozhodnutí vedenom pod sp. zn. 17Co/372/2015 uviedol Krajský súd v Trenčíne, dňa 27.04.2016. Svoje rozhodnutie oprel o vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. V prípade ak by žalobca namietal a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6MCdo 9/2012, v tom zmysle, že princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana spotrebiteľa. V danom prípade vzniesol žalovaný hmotnoprávnu námietku premlčania, na ktorú súd musí vziať zreteľ. Ak druhá strana účinne vzniesla námietku premlčania, nemožno ani v prípade spotrebiteľa pripustiť odlišnú interpretáciu ustanovení zákona o plynutí subjektívnej premlčacej doby, v ktorej sa môže domáhať vydanie bezdôvodného obohatenia. Rovnaký názor zastáva aj Najvyšší súd SR rozhodnutím, sp. zn. 3 Cdo 169/2017, ktorý vo veci týkajúcej sa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6MCdo 9/2012 v kontexte princípu vigilantibus iura scripta sunt c/a ochrana práv spotrebiteľa, poukázal že predmetné rozhodnutie NS SR, sp. zn. 6MCdo 9/2012 bolo vydané v skutkovo a právne odlišnej veci, líšiace sa od predmetu sporu žalobkyne a žalovaného nielen z hľadiska podstaty účelu konania, ale aj procesného postavenia spotrebiteľa. Vo veci rozhodnutia NS SR, sp. zn. 6MCdo 9/2012 poukázal NS SR na uvedený princíp v súvislosti s riešením procesnej otázky (oprávnenia exekučného súdu skúmať právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok), ale v tomto konkrétnom prípade nejde o riešenie právomoci exekučného súdu ale na riešenie hmotnoprávnej otázky (začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby) (Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo

169/2017). Na základe uvedeného nemožno aplikovať rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6MCdo 9/2012, v tom zmysle, že princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana spotrebiteľa. Dôkazom je rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 169/2017 Na základe uvedeného je nesporné, že sa žalobca dozvedel o bezdôvodnom obohatení dňom uhradenie sumy nad rámec istiny, podľa nevyvrátiteľnej právnej domnienky uvedenej v § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. Zbierke zákonov SR, a teda nárok žalobcu je premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe v celom rozsahu“, preto súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobkyňa odvolala a v odvolaní uviedla, že proti rozsudku súdu prvej inštancie podáva odvolanie, pretože ho považuje za nezákonný, pričom má za to, že na vydanie tohto rozsudku neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP), že súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), že konanie pred súdom prvej inštancie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). K jednotlivým dôvodom odvolania žalobkyňa v odvolaní ďalej uviedla, že „nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení“, pretože naliehavý právny záujem na určení neprijateľnosti zmluvných podmienok vyplýva z ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a v konaní si uplatňovala individuálne spotrebiteľské práva vyplývajúce z konkrétnej zmluvy/zmlúv o úvere. V uvedenej súvislosti poukázala žalobkyňa v odvolaní na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2019 sp. zn. 6Cdo/27/2008 a uviedla, že pokiaľ ide o obsahové náležitosti predmetných zmlúv o spotrebiteľských úveroch, tak v predmetných zmluvách o spotrebiteľských úveroch absentujú údaje vyžadované ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej „zákon č. 129/2010 Z. z.“), pretože údaj o odplate za poskytnuté úvery prevyšuje obvyklú odplatu v bankách, ročná percentuálna miera nákladov ako i ročná úroková sadzba sú veľmi vysoké a v neposlednom rade predmetné zmluvy obsahujú aj neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré spôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zdôraznila, že rozhodnutie o tom, či sú úvery, ktoré jej boli na základe sporných zmlúv žalovaným poskytnuté bezúročné a bez poplatkov, resp. či sú sporné zmluvy neplatné, závisí od posúdenia súdu. Pokiaľ ide o premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalobkyňa v odvolaní uviedla, že predložila súdu prvej inštancie 13 rôznych právoplatných rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (prvoinštančných aj odvolacích) ako dôkazný materiál, s ktorými sa mal súd prvej inštancie pri uplatnení § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka podľa jej názoru vysporiadať. V každom jednom z uvedených rozhodnutí je podľa žalobkyne súdom akceptovaná desaťročná premlčacia doba na vydanie plnenia z úmyselného bezdôvodného obohatenia. V uvedenej súvislosti žalobkyňa v odvolaní uviedla, žalovanému boli zo strany Slovenskej obchodnej inšpekcie opakovane ukladané pokuty pre porušovanie zákazu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a žalovaný napriek týmto pokutám naďalej pri uzatváraní úverových zmlúv používal nekalé obchodné praktiky „a zmluvy o spotrebiteľských úveroch nedoplnil tak, aby obsahovali všetky náležitosti podľa § 4 zákona č. 258/2001 Z. z.“, čím úmyselne zavádzal spotrebiteľov za účelom získania finančných prostriedkov, na ktoré by nemal nárok v prípade, ak by zákon dodržiaval. Žalobkyňa v odvolaní ďalej uviedla, že uvedené vedomé porušovanie zákona zo strany žalovaného bolo konštatované vo viacerých rozhodnutiach Ústavného súdu SR, napr. v uznesení sp. zn. II.ÚS 90/2017 zo dňa 09. 02. 2017 a v uznesení sp. zn. III.ÚS 534/2015 zo dňa 27. 10. 2015, pričom aj napriek uloženým sankciám žalovaný preukázateľne po dobu niekoľko rokov uzatváral spotrebiteľské zmluvy, ktoré boli v rozpore so zákonom“. Žalobkyňa v odvolaní ďalej poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/39/2004 zo dňa 01. 07. 2015, kde najvyšší súd konštatoval, že so žalovaným boli vedené viaceré správne konania, v ktorých bol voči žalovanému vyvodený zodpovednostný postih, pretože opakovane zo strany žalovaného dochádza k nerešpektovaniu ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Porušenie povinností žalovaného má podľa žalobkyne negatívny dopad v tom, že vo vzťahu k spotrebiteľovi je spôsobilý privodiť vážnu ujmu tým, že naruší jeho ekonomické správanie a spotrebiteľ urobí rozhodnutie, ktoré by inak neurobil. Uviedla, že rozsah porušenia povinností žalovaného je o to závažnejší, že nedostatky boli zistené pri dojednávaní poskytnutia spotrebiteľského úveru. Na základe rozhodovacej praxe, ako aj na základe dokazovania vykonaného v tomto konaní

mal podľa žalobkyne okresný súd dospieť k záveru, že na strane žalovaného došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu, a teda objektívna premlčacia doba je v tomto prípade 10-ročná. Pokiaľ ide o trovy konania, žalobkyňa v odvolaní uviedla, že vzhľadom na to, že výrok o náhrade trov konania je priamo závislý od výsledku sporu, tak tým, že žalobkyňa považuje odvolaním napadnutý rozsudok za nezákonný, je nesprávny aj výrok o trovách konania. V závere odvolania žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, „že rozsudok okresného súdu zo dňa 22. mája 2020 sp. zn. 12C/21/2017 mení tak, že úvery poskytnuté na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XX. zo dňa 09. 09. 2013 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27. 05. 2014 sú bezúročné a bez poplatkov a žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 502 €, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia s tým, že žalobkyni sa právo na náhradu trov konania proti žalovanému nepriznáva.“

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že považuje za potrebné uviesť, že predmetné zmluvy o úvere obsahujú všetky obsahové náležitosti v zmysle platných právnych predpisov účinných v čase ich uzatvorenia. Z tohto dôvodu s tvrdeniami žalobkyne ohľadne absencie zákonom predpísaných obsahových náležitostí v predmetných zmluvách o úvere nesúhlasí a v tejto otázke ako aj v ostatnom v plnom rozsahu odkazuje na svoje vyjadrenie zo dňa 31. 07. 2017 a na podané odvolanie proti v poradí prvému rozsudku súdu prvej inštancie vydanému v tejto veci. V uvedenej súvislosti žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne poukázal na to, že žalobkyňa v predmetných zmluvách o spotrebiteľskom úvere vyhlásila, že sa oboznámila s ich obsahom, že súhlasí s ich obsahom, vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere a že nemá k nim výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Tiež prehlásila, že informácie, ktoré poskytla žalovanému pred uzatvorením zmlúv sú pravdivé, že zmluvy uzatvorila slobodne, vážne, a nie v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok, čo potvrdila svojím podpisom. Z tohto dôvodu označil žalovaný tvrdenia žalobkyne uvedené v jej odvolaní len za účelové a ničím nepodložené, teda za také, prostredníctvom ktorých sa žalobkyňa usiluje vyhnúť povinnostiam, ktoré pre ňu vyplývajú z predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Vo vzťahu k premlčaniu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia poukázal žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne na tú skutočnosť, že zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov bol vyhlásený v Zbierke zákonov, pričom dňom jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov platí domnienka, že sa stal známym každému, koho sa týka. Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že žalobkyňa v čase uzatvorenia predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere v zmysle uvedenej právnej domnienky vedela, že úvery na ich základe poskytnuté sú bezúročné a bez poplatkov, a teda že úroky a poplatky nemusí žalovanému uhradiť. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že žalovaný mal vedomosť o bezdôvodnom obohatení, ktoré podľa jej slov získal, tak „si dovoľuje poznamenať“, že aj sama žalobkyňa nepriamo potvrdila skutočnosť, že akýkoľvek jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného bol premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe. I napriek uvedenému má žalovaný za to, že k bezdôvodnému obohateniu z jeho strany nedošlo. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní, okrem iného tvrdí, že zo strany žalovaného ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, „žalovaný s uvedeným tvrdením žalobkyne nesúhlasí a poukazuje na to, že toto tvrdenie žalobkyne je účelové“. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, a preto pri skúmaní úmyslu konania osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia v trestnom práve. Zavinenie je koncipované na dvoch zložkách, a to vedomostnej a vôľovej a podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy a nepriamy. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere, ale je potrebné, aby v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy žalobkyňa preukázala, že žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel, alebo aspoň bol uzatvorený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalovaný so žalobkyňou uzatvoril zmluvy o úvere, pričom sa zaviazal, že na požiadanie žalobkyne ako veriteľ poskytne v prospech žalobkyne peňažné prostriedky a žalobkyňa sa ako dlžník zaviazala, že poskytnuté peňažné prostriedky veriteľovi vráti a zaplatí dohodnuté úroky. Za poskytnutie peňažných prostriedkov požadoval odplatu vo forme úrokov, keďže je to činnosť, ktorou sa v čase uzatvárania predmetných zmlúv o úvere zaoberal a na ktorú mal oprávnenie, nakoľko v predmete podnikania mal aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, čo medzi stranami sporu nebolo sporné. Táto skutočnosť však nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie, preto odmieta, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu. Vzhľadom na uvedené žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla, že nepopiera, že so žalovaným uzatvorila predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere a súčasne nepopiera to ako došlo k uzavretiu predmetných zmlúv o spotrebiteľskom úvere a k podpísaniu dohôd o splácaní úveru v splátkach, ktoré svojím obsahom nadväzovali na predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tento stav nemožno podľa žalobkyne hodnotiť inak ako formálne nový právny úkon - formulárovú dohodu o plnení v splátkach a snahu obísť zákonnú povinnosť uviesť v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere zákonom predpísané obsahové náležitosti vyplývajúce z § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Za tohto skutkového a právneho stavu možno podľa žalobkyne konštatovať, že predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere nespĺňajú obsahové náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., a preto podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) uvedeného zákona sa považujú úvery na ich základe poskytnuté za bezúročné a bez poplatkov. V dôsledku toho žalovaný nemal podľa žalobkyne nárok na prijatie finančného plnenia nad rámec skutočne poskytnutých úverov. V uvedenej súvislosti žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla, že po zistení všetkých skutočností si nechala sporné zmluvy o spotrebiteľských úveroch posúdiť Komisii na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a zaslala žalovanému pokus o mimosúdnu dohodu, v ktorej ho žiadala vydať jej bezdôvodné obohatenie do 8 dní odo dňa doručenia mimosúdnej dohody, pričom vedomé porušovanie zákona zo strany žalovaného bolo konštatované aj v uznesení Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/90/2017-20 zo dňa 09.02.2017, kde ústavný súd uviedol: „Vychádzajúc zo svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka ho už niekoľko rokov zahľcuje sťažnosťami, ktoré sa svojím obsahom dotýkajú spotrebiteľských úverových zmlúv, ktoré uzatvorila s tisíckami fyzických osôb- občanov Slovenskej republiky, pričom tieto zmluvy všetky stupne všeobecných súdov v rôznych typoch konaní vyhodnotili ako také, ktoré obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, znevýhodňujú spotrebiteľov, priečia sa dobrým mravom, a pod., a teda sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi“. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného navrhla, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, ako uviedla v petite odvolania.

5. Žalovaný v reakcii na uvedené vyjadrenie žalobkyne uviedol, že opätovne poukazuje na to, že predmetné zmluvy o úvere obsahujú všetky obsahové náležitosti vyžadované platnými právnymi predpismi účinnými v čase ich uzatvorenia. Z tohto dôvodu s tvrdeniami žalobkyne ohľadne absencie predpísaných obsahových náležitostí v predmetných zmluvách o spotrebiteľskom úvere nesúhlasí a v tejto otázke ako aj v ostatnom, v plnom rozsahu poukazuje na svoje vyjadrenie zo dňa 31. 07. 2017. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne zopakoval svoju argumentáciu uvedenú vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne a uviedol, že na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie, nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere, ale je potrebné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzročený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Ďalej uviedol, že so žalobkyňou uzatvoril zmluvy úvere, pričom sa zaviazal, že na požiadanie žalobkyne poskytne v jej prospech peňažné prostriedky. Žalobkyňa sa zaviazala, že poskytnuté peňažné prostriedky žalovanému vráti a zaplatí dohodnuté úroky. Za poskytnutie peňažných prostriedkov skutočne požadoval odplatu vo forme úrokov, keďže je to činnosť, ktorou sa v čase uzatvorenia predmetných zmlúv o úvere zaoberal, a na ktorú mal oprávnenie, nakoľko mal v predmete podnikania aj poskytnutie úverov z vlastných zdrojov, čo medzi stranami sporu sporné nebolo. Táto skutočnosť však nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Na základe uvedeného žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal odvolanie žalobkyne v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalobkyne, ktorá v odvolaní namietala, že na vydanie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP), že súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), že konanie pred súdom prvej inštancie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na

zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

8. Po prejednaní odvolania žalobkyne z hľadiska vyššie uvedených odvolacích námietok, v rámci ktorých žalobkyňa v odvolaní v prvom rade namietala, že súd prvej inštancie pochybil, keď na posúdenie vznesenej námietky premlčania neaplikoval 10 - ročnú premlčaciu dobu, odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalobkyňa v odvolaní v zmysle odvolacieho dôvodu uplatneného v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a) CSP namietala, že na vydanie odvolaním napadnutého rozsudku neboli splnené procesné podmienky, pričom v odvolaní žiadnym spôsobom nekonkretizovala, ktoré konkrétne procesné podmienky neboli v danom prípade podľa jej názoru splnené, tak odvolací súd v uvedenej súvislosti uvádza, že procesné podmienky občianskeho súdneho konania sú také podmienky konania, ktoré možno považovať za predpoklady existujúce tak na strane súdu ako aj na strane účastníkov konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania, ktorým je vydanie rozhodnutia. Procesné podmienky konania obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offo. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu, nezistil žiadny taký nedostatok podmienky konania, ktorý by bránil vydaniu odvolaním napadnutého rozsudku, preto dospel k záveru, že uvedená odvolacia námietka žalobkyne je neopodstatnená.

9. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní ďalej namietala, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), keď súd prvej inštancie pri posúdení vznesenej námietky premlčania neaplikoval ust. § 107 ods. 2, časť vety za prvou čiarkou Občianskeho zákonníka, teda 10 - ročnú premlčaciu dobu, odvolací súd uvádza, že podľa ustálenej súdnej praxe za nesprávne právne posúdenie možno považovať omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. „O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery“. Z uvedeného je zrejmé, že právne posúdenie veci vždy bezprostredne súvisí so skutkovými zisteniami, keďže právnym posúdením je činnosť súdu, keď na zistený skutkový stav súd aplikuje právne normy, v ktorých hypotéze sú obsiahnuté predpoklady ich aplikácie v tom-ktorom konkrétnom prípade - spore. Predpokladom aplikácie ust. § 107 ods. 2, časť vety za prvou čiarkou, teda desaťročnej premlčacej doby pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení je preukázaná existencia úmyselného bezdôvodného obohatenia. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že Občiansky zákonník neobsahuje definíciu úmyselného konania, preto právna prax pri posúdení existencie atribútov konania, ktoré možno považovať za úmyselné konanie, vrátane úmyselného bezdôvodného obohatenia vychádza z teórie trestného práva, ktorá z hľadiska úmyselného konania kladie dôraz na zavinenie ako vnútorný psychický stav človeka jednak k vlastnému protiprávnemu konaniu (porušeniu právnej normy) ale tiež k výsledku tohto protiprávného konania, ktorý má za následok (v prípade porušenia noriem civilného práva) civilnú právnu zodpovednosť. Pre úmyselné protiprávne konanie je typická vôľa porušiť právnu normu, ktorá musí byť v každom jednotlivom prípade preukázaná. Z uvedeného hľadiska nestačí konštatovanie, že žalovaný opakovane porušoval ustanovenia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa za čo mu boli v správnom konaní uložené pokuty, ani to že Ústavný súd SR v uzneseniach sp. zn. II. ÚS 90/2017 zo dňa 09. 02. 2017 a sp. zn. III. ÚS 534/2015 zo dňa 27. 10. 2015 konštatoval porušovanie zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa žalovaným. Úlohou žalobkyne bolo v konaní v rámci unesenia dôkazného bremena preukázať, že pri uzatvorení Zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX z 09. 09. 2013 a číslo XXXXXXXXXX z 27. 05. 2014 a v čase prijatia plnenia zodpovedajúceho úrokom a poplatkom od žalobkyne existoval na strane žalovaného úmysel bezdôvodne sa na úkor žalobkyne obohatiť, čo žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázala, ani súdu prvej inštancie v rámci odvolacieho dôvodu uplatneného v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP v odvolaní nevytkla, že by v tomto smere nevykonal nejaký ňou navrhovaný, konkrétny relevantný dôkaz, pričom za takýto dôkaz nemožno považovať súdne rozhodnutia vydané v iných konaniach, tak ako na ne v odvolaní poukázala žalobkyňa. Nemožno preto súdu prvej inštancie vytknúť, že pokiaľ na posúdenie vznesenej námietky premlčania neaplikoval 10 ročnú premlčaciu dobu, pretože nedospel k záveru, že by na strane žalovaného došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu, tak že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, preto rozsudok okresného súdu ako vo výroku vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil konštatujúc, že pokiaľ ide o odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, toto považuje odvolací súd naďalej za nezrozumiteľné, keďže úlohou súdu prvej inštancie po zrušení v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie vydaného v tejto veci a vrátení veci na ďalšie konanie nebolo zaoberať sa existenciou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, o ktorej existencii naliehavého právneho záujmu úvahy, súd prvej inštancie pomerne nezrozumiteľným spôsobom a nadbytočne zakomponoval do ostatného textu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, ale v prvom rade jasne a zrozumiteľne vysvetliť, prečo súd prvej inštancie považuje úvery poskytnuté žalovaným žalobkyni na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XX. zo dňa 09. 09. 2013 a číslo XXXXXXXXXX zo dňa 27. 05. 2014 za bezúročné a bez poplatkov, pretože záver o tom je základným východiskom pre konštatovanie vzniku bezdôvodného obohatenia ako takého a jasná a zrozumiteľná úvaha o tom v odôvodnení v poradí prvého rozsudku vydaného súdom prvej inštancie v tejto veci absentovala. Vzhľadom k tomu však, že v zmysle ust. § 390 písm. a) CSP už odvolací súd nemôže rozsudok súdu prvej inštancie ako nezrozumiteľný zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, odvolací súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku stotožňujúc sa so záverom o vzniku bezdôvodného obohatenia ako takého, ktoré na strane žalovaného vzniklo z toho dôvodu, že od žalobkyne prijal plnenie zodpovedajúce úrokom a poplatkom za poskytnutie úveru, na ktoré mu v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. nevznikol nárok vysvetlil, prečo považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby za vo výroku vecne správne, keďže v konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaný na úkor žalobkyne úmyselne bezdôvodne obohatil, a teda nevznikli podmienky na aplikáciu 10 - ročnej premičacej doby, tak ako to v odvolaní tvrdila žalobkyňa.

11. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, pretože mu preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

12. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).